Φεστιβὰλ Ἀθηνῶν 1976

ΘΕΑΤΡΟΝ ΗΡΩΔΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ
10 ΙΟΥΛΙΟΥ – 26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

φεστιβάλ
ἀθηνῶν
1976

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ

ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΜΟΥ-ΑΙΟΛΟΥ 100 (ΑΘΗΝΑ)

Ο ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΜΟΣ: ΜΟΡΦΩΝΕΙ ΨΥΧΑΓΩΓΕΙ ΦΕΡΝΕΙ ΚΕΡΔΗ

εγγραφητε συνδρομηται πληροφοριαι: εις ολα τα ταχυδρομεια της χωρας

ΩΔΕΙΟΝ ΗΡΩΔΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ

Ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἀνέβηκε στὸν θρόνο, τὸ 117 μ.Χ., ἕνας νεαρὸς τραυλὸς σπουδαστὴς τῆς ρητορικῆς, ὁ Ἡρώδης Ἀττικός, παρουσιάστηκε στὸ στρατόπεδό του, στὸν Δούναβη, νὰ τὸν χαιρετήση. Τὸ δεκαεπτάχρονο αὐτὸ ἀγόρι ἐπρόκειτο νὰ γίνη ὄχι μόνο ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ρήτορες καὶ τοὺς πλουσιώτερους ἄνδρες τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ καὶ ἕνας γενναιόδωρος χορηγὸς καλλιτεχνικῶν καὶ κοινωφελῶν ἔργων. Τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ πολύτιμα δῶρα τοῦ Ἡρώδη στὴν πόλη τῶν Ἀθηνῶν ὑπῆρξε ἡ ἐκ θεμελίων ἀνοικοδόμηση τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου, ἡ ὁποία συμπληρώθηκε τὸ 143 μ.Χ. Τὸ 147 ἀνέλαβε νὰ προμηθεύση μαρμάρινα καθίσματα γιὰ 7.000 θεατὰς στὸ στάδιο τῶν Δελφῶν. Τὸ 153 - 4 ἔκτισε τὴν Ἐξέδρα στὴν Ὀλυμπία, διάφορα κτίσματα καὶ ἄλλα ἔργα σὲ πολλὲς πόλεις. Τὸ 161 μ. Χ. ὁ Ἡρώδης προσέφερε στὴν Ἀθήνα τὸ ἐπιστεγασμένο θέατρον ἢ Ὠδεῖον γιὰ 5.000 ἄτομα, κτισμένο στὴ νότια πλευρὰ τοῦ λόφου τῆς Ἀκροπόλεως. Λέγεται ὅτι ἡ στέγη τοῦ θεάτρου ἦταν ἀπὸ ξύλο κέδρου. Τὸ λογεῖον εἶχε ὕψος 1,10 μ., καὶ ἡ πρὸς αὐτὸ πρόσοψη τῆς σκηνῆς ἦταν τριώροφη καὶ στολισμένη μὲ κορινθιακοὺς κίονες καὶ κόγχες γιὰ ἀγάλματα. Πι-

θανῶς μία μεγάλη ἡμικυκλικὴ στοὰ νὰ περιέβαλλε τὸ κοῖλον. Πρόκειται γιὰ χαρακτηριστικὰ ἑλληνικὸ ἀρχιτεκτόνημα, καθὼς ἔχει κτισθῆ σὲ πλαγιὰ λόφου χωρὶς θεμέλια κατασκευασμένα ἀπὸ ἀνθρώπινα χέρια. Τὸ ὡραῖο καὶ πολυτελέστατο αὐτὸ οἰκοδόμημα ὑπέστη μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου πολλὲς καταστροφές. Πρῶτα ἀπὸ μεγάλη πυρκαϊὰ καὶ ἀργότερα, τὸν καιρὸ τῆς Τουρκοκρατίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἀπὸ πολλὲς φθορές, ποὺ οἱ Τοῦρκοι προξένησαν γιατὶ εἶχαν μεταβάλει τὸ Ὠδεῖον σὲ προμαχῶνα. Ἀπὸ ἐδῶ πέρασε ὁ Γάλλος φιλέλλην στρατηγὸς Κάρολος Φαβιέρος τὶς ἐνισχύσεις του στοὺς πολιορκημένους στὴν Ἀκρόπολη Ἕλληνες, στὶς 17 Δεκεμβρίου 1826. Σχετικὴ ἀναμνηστικὴ πλάκα στὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο τοῦ Ὠδείου μνημονεύει τὸ γεγονός.

Ἀμέσως μετὰ τὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ἡ ἀνοικοδόμηση τοῦ Ὠδείου, ἡ ὁποία ἔγινε πάνω σὲ αὐστηρὰ ἀρχαιολογικὲς βάσεις, ἐπέτρεψε τὴ χρησιμοποίηση τοῦ θεάτρου γιὰ τὶς θερινὲς παραστάσεις ἀρχαίας ἑλληνικῆς τραγωδίας καὶ γιὰ συμφωνικὲς συναυλίες. Στὸ Ὠδεῖον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ δίνονται ἐπίσης καὶ ὅλες οἱ παραστάσεις τοῦ Φεστιβὰλ Ἀθηνῶν.

φεστιβάλ ἀθηνῶν 1976

ΘΕΑΤΡΟΝ ΗΡΩΔΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ

10 ΙΟΥΛΙΟΥ – 26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ

— Ἡ Ἐθνικὴ Λυρικὴ Σκηνὴ
— Ἡ Κρατικὴ Ὀρχήστρα Ἀθηνῶν
— Τὸ Θέατρο Τέχνης
— Τὸ Κρατικὸ Θέατρο Βορείου Ἑλλάδος
— Ὁ Ὀργανισμὸς Ἐθνικοῦ Θεάτρου
— Ὁ Μὲρς Κάννινγκχαμ καὶ ἡ Χορευτικὴ του Ὁμάδα
— Ἡ Ἐθνικὴ Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα τῆς Οὐάσινγκτον
— Ἡ Ὀρχήστρα Κοντσέρτγκεμπάου τοῦ Ἄμστερνταμ
— Τὰ Μπαλλέττα τοῦ XX αἰώνα τοῦ Μωρὶς Μπεζὰρ
— Ἡ Κρατικὴ Ἀκαδημαϊκὴ Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα, ΕΣΣΔ, μὲ τὴν Κρατικὴ Ρωσικὴ Ἀκαδημαϊκὴ Χορωδία Ἀ. Γιουρλὸβ
— Ὁ Σβιάτοσλαβ Ρίχτερ
— Ἡ Κρατικὴ Ὀρχήστρα Θεσσαλονίκης

✱ ΩΡΑ ΕΝΑΡΞΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΝ: 21.00 ΑΚΡΙΒΩΣ

✱ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ - ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ: Τηλέφ. 3221.459 — 3223.111 (ἐσωτ. 240)

ΓΕΝΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

				Σελὶς
ΙΟΥΛΙΟΣ				
10	Σάββατο	Ἐθνικὴ Λυρικὴ Σκηνή	«Ντὸν Τζιοβάννι»	61
12	Δευτέρα	Κρατικὴ Ὀρχήστρα Ἀθηνῶν	Συναυλία	71
14	Τετάρτη	Ἐθνικὴ Λυρικὴ Σκηνή	«Ντὸν Τζιοβάννι»	61
16	Παρασκευὴ	Ἐθνικὴ Λυρικὴ Σκηνή	«Ντὸν Τζιοβάννι»	61
18	Κυριακὴ	Ἐθνικὴ Λυρικὴ Σκηνή	«Ντὸν Τζιοβάννι»	61
22	Πέμπτη	Θέατρο Τέχνης	«Ἀχαρνῆς»	45
23	Παρασκευὴ	Θέατρο Τέχνης	«Ἀχαρνῆς»	45
24	Σάββατο	Θέατρο Τέχνης	«Ἀχαρνῆς»	45
25	Κυριακὴ	Θέατρο Τέχνης	«Ἀχαρνῆς»	45
26	Δευτέρα	Κρατικὴ Ὀρχήστρα Ἀθηνῶν	Συναυλία	73
29	Πέμπτη	Κρατικὸ Θέατρο Βορείου Ἑλλάδος	Ἠλέκτρα	49
30	Παρασκευὴ	Κρατικὸ Θέατρο Βορείου Ἑλλάδος	Κατζοῦρμπος	53
31	Σάββατο	Κρατικὸ Θέατρο Βορείου Ἑλλάδος	Κατζοῦρμπος	53
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ				
1	Κυριακὴ	Κρατικὸ Θέατρο Βορείου Ἑλλάδος	«Ἠλέκτρα»	49
2	Δευτέρα	Κρατικὴ Ὀρχήστρα Ἀθηνῶν	Συναυλία	75
6	Παρασκευὴ	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Τρωᾶδες»	19
7	Σάββατο	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Τρωᾶδες»	19
8	Κυριακὴ	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Τρωᾶδες»	19
9	Δευτέρα	Κρατικὴ Ὀρχήστρα Ἀθηνῶν	Συναυλία	77
14	Σάββατο	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ»	33
15	Κυριακὴ	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ»	33
17	Τρίτη	Μπαλλέτα τοῦ Μὲρς Κάννινγκχαμ	«Βραδυὰ Μπαλλέτου»	119
18	Τετάρτη	Μπαλλέτα τοῦ Μὲρς Κάννινγκχαμ	«Βραδυὰ Μπαλλέτου»	123
19	Πέμπτη	Μπαλλέτα τοῦ Μὲρς Κάννινγκχαμ	«Βραδυὰ Μπαλλέτου»	127
20	Παρασκευὴ	Μπαλλέτα τοῦ Μὲρς Κάννινγκχαμ	«Βραδυὰ Μπαλλέτου»	131
21	Σάββατο	Ἐθνικὴ Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα Οὐάσιγκτον	Συναυλία	83
22	Κυριακὴ	Ἐθνικὴ Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα Οὐάσιγκτον	Συναυλία	85
23	Δευτέρα	Ἐθνικὴ Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα Οὐάσιγκτον	Συναυλία	86
26	Πέμπτη	Ὀρχήστρα Κοντσέρτγκεμπάου Ἄμστερνταμ	Συναυλία	91

28 Σάββατο	Ὀρχήστρα Κοντσέρτγκεμπάου Ἀμστερνταμ	Συναυλία	92
29 Κυριακὴ	Μπαλλέτα XX αἰώνα τοῦ Μωρὶς Μπεζάρ	«Βραδυὰ Μπαλλέτου»	139
30 Δευτέρα	Μπαλλέτα XX αἰώνα τοῦ Μωρὶς Μπεζάρ	«Βραδυὰ Μπαλλέτου»	139
31 Τρίτη	Μπαλλέτα XX αἰώνα τοῦ Μωρὶς Μπεζάρ	«Βραδυὰ Μπαλλέτου»	145
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ			
1 Τετάρτη	Μπαλλέτα XX αἰώνα τοῦ Μωρὶς Μπεζάρ	«Βραδυὰ Μπαλλέτου»	145
2 Πέμπτη	Μπαλλέτα XX αἰώνα τοῦ Μωρὶς Μπεζάρ	«Βραδυὰ Μπαλλέτου»	151
3 Παρασκευὴ	Μπαλλέτα XX αἰώνα τοῦ Μωρὶς Μπεζάρ	«Βραδυὰ Μπαλλέτου»	151
4 Σάββατο	Κρατικὴ Ἀκαδημαϊκὴ Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα ΕΣΣΔ	Συναυλία	99
5 Κυριακὴ	Κρατικὴ Ἀκαδημαϊκὴ Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα ΕΣΣΔ	Συναυλία	101
6 Δευτέρα	Κρατικὴ Ἀκαδημαϊκὴ Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα ΕΣΣΔ	Συναυλία	103
8 Τετάρτη	Σβιάτοσλαβ Ρίχτερ	Ρεσιτὰλ πιάνου	105
10 Παρασκευὴ	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Βάκχες»	25
11 Σάββατο	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Βάκχες»	25
12 Κυριακὴ	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Βάκχες»	25
13 Δευτέρα	Κρατικὴ Ὀρχήστρα Θεσσαλονίκης	Συναυλία	111
18 Σάββατο	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Ἱππῆς»	39
19 Κυριακὴ	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Ἱππῆς»	39
21 Τρίτη	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Ἱππῆς»	39
22 Τετάρτη	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Ἱππῆς»	39
23 Πέμπτη	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Ἱππῆς»	39
24 Παρασκευὴ	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Ἱππῆς»	39
25 Σάββατο	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Ἱππῆς»	39
26 Κυριακὴ	Ἐθνικὸ Θέατρο	«Ἱππῆς»	39

Τὸ περιοδικὸ
ποὺ ξεχωρίζει
γιὰ τὴν
ποιότητα
τῆς ἐκλεκτῆς
ὕλης του

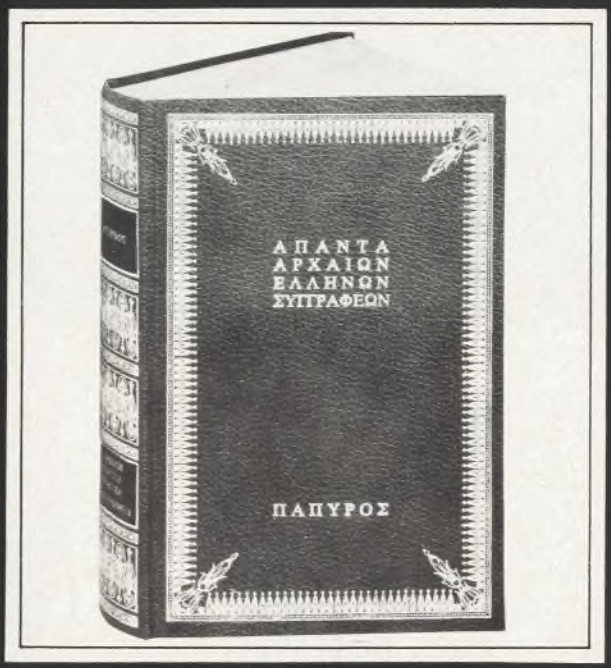

ὁ καθημερινός σας σύντροφος

Επωφεληθῆτε ἀπὸ τὴν προνομιακὴ ἀγορὰ ὁλόκληρης τῆς Σειρᾶς

τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων
ποὺ προσφέρει σήμερα
Ο ΠΑΠΥΡΟΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΠΑΠΥΡΟΣ
ΕΔΡΑ : ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ 6 - ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΝ
ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΠΩΛΗΣΕΩΝ : ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ 9 - ΤΗΛ. 639.650 - ΑΘΗΝΑΙ 142

- Τὰ κυρώτερα ἔργα 42 Συγγραφέων ὁλοκληρωμένα
- 86 χρυσόδετοι τόμοι
- 42.000 σελίδες
- Ερμηνευτικὰ σχόλια καὶ πλήρη εἰσαγωγὴ σὲ κάθε συγγραφέα καὶ κάθε ἔργο
- Μὲ τὸ Ἀρχαῖο Κείμενο καὶ πιστὴ γλαφυρὴ μετάφραση παραλλήλως κάθε σελίδος

Μπορεῖτε νὰ παραλάβετε ἀμέσως ὁλόκληρη τὴ Σειρὰ μὲ μεγάλη ἔκπτωση καὶ φανταστικὲς εὐκολίες πληρωμῆς!

ἀρχαῖο δρᾶμα
ἀττικὴ κωμῳδία

ΤΟ «ΕΘΝΙΚΟ» ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΔΡΑΜΑ

Τὸ 'Εθνικὸ Θέατρο ἱδρύθηκε τὸ 1900. Ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «Βασιλικὸν Θέατρον», ἄρχισε νὰ λειτουργῆ στὶς 24 Νοεμβρίου 1901. Διευθυντὴ εἶχε τότε τὸν Ἄγγελο Βλάχο καὶ σκηνοθέτη τὸν Θωμᾶ Οἰκονόμου.

Ἑπτὰ ἔτη ἔζησε στὴν πρώτη του ἐκείνη περίοδο, τὸ Βασιλικὸ Θέατρο. Τὸ 1908 ἔκλεισε τὶς πύλες του γιὰ νὰ μὴ τὶς ξανανοίξη παρὰ τὸ 1932, ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ Κράτους. Πρῶτος Διευθυντής, στὴ νέα αὐτὴ περίοδο, διετέλεσε ὁ ποιητὴς 'Ιωάννης Γρυπάρης, σκηνοθέτης ὁ Φῶτος Πολίτης, ἐνῶ τὸν θίασο τὸν ἀποτελοῦσαν οἱ ἀριστεῖς τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς.

Ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια μελήματα τοῦ 'Εθνικοῦ Θεάτρου, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς σταδιοδρομίας του, ἦταν — ὅπως τὸ φανερώνει καὶ ἡ ἐναρκτήρια παράστασή του — ἡ ἀναβίωση τοῦ ἀρχαίου δράματος. Τὸ πρᾶγμα ὡστόσο παρουσίαζε σοβαρὲς δυσκολίες. Τὸ πρόβλημα ἦταν βαθὺ καὶ πολύπλοκο : ὄχι ἁπλῶς νὰ κληθῆ τὸ σύγχρονο κοινὸ νὰ παρακολουθήση παραστάσεις ἀρχαίων ἔργων μὲ τὴν τυπικὴ εὐλάβεια ποὺ ἁρμόζει σὲ κειμήλια τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ τὸ 'Αρχαῖο Δρᾶμα ν' ἀξιοποιηθῆ ἐνεργητικά, νὰ ἐγγραφῆ στὰ ζωντανὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ σύγχρονου θεατῆ, τὸ τραγικὸ εἶδος νὰ γίνη κτῆμα του.

Οἱ πρῶτες ἑρμηνευτικὲς ἀναζητήσεις τοῦ 'Εθνικοῦ Θεάτρου εἶχαν γίνει σὲ κλειστὸ χῶρο : στὸ χειμερινὸ θέατρο τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου. 'Εκεῖ ὁ ἀείμνηστος Φῶτος Πολίτης εἶχε ἀνεβάσει τὸν «'Αγαμέμνονα», τὸν «Οἰδίποδα Τύραννο», τοὺς «Πέρσες», τὸν «Κύκλωπα». Ὡρισμένες ἀπὸ τὶς παραστάσεις ἐκεῖνες — ἰδιαίτερα ὁ «Οἰδίπους» — παραμένουν σταθμοὶ στὴν ἱστορία τοῦ νεοελληνικοῦ Θεάτρου. 'Από τὸ 1936 καὶ πέρα γίνεται ὡστόσο συνείδηση τοῦ Ἱδρύματος πὼς τὸ 'Αρχαῖο Δρᾶμα πρέπει νὰ παίζεται στὸν φυσικό του χῶρο : τὸ ὕπαιθρο. Πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση θὰ στραφοῦν ἀπὸ ἐδῶ κι ἐμπρὸς οἱ ἀναζητήσεις. Ἡ «'Ηλέκτρα» τοῦ 1936, ὁ «Ἱππόλυτος» τοῦ 1937 (σκηνοθεσίες Δημ. Ροντήρη) εἶναι οἱ πρῶτοι σταθμοὶ τῆς νέας πορείας. Στὰ ἔργα αὐτὰ ἂς προστεθοῦν οἱ «Πέρσες» (1939) καὶ ἡ «Ὀρέστεια» ('Αγαμέμνων - Χοηφόροι - Εὐμενίδες, 1949 καὶ 1959), διδαγμένα πάλι ἀπὸ τὸν ἴδιο. 'Αρχίζει ἔτσι νὰ χαράζεται, σὲ γενικὲς γραμμές, ἡ ἑρμηνευτικὴ ἄποψη ποὺ θὰ χρησιμεύση ὡς ἀφετηρία γιὰ νέες πραγματοποιήσεις. Ἡ περιοδεία τοῦ 1939 στὸ ἐξωτερικὸ εἶχε στρέψει στὴν ἑρμηνευτικὴ ἐπίδοση τοῦ 'Εθνικοῦ Θεάτρου τὴ διεθνῆ προσοχή. Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1954, ἐξ ἄλλου, χρησιμοποιεῖται σὲ τακτικὴ σειρὰ παραστάσεων τὸ

ἀρχαῖο θέατρο τῆς Ἐπιδαύρου («Ἱππόλυτος», σκηνοθεσία Δημ. Ροντήρη), ὅπου, ἀπὸ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1955, καθιερώνεται ὁριστικὰ τὸ ὁμώνυμο Φεστιβὰλ ποὺ συνεχίζεται ἔκτοτε μὲ πολυπληθέστερη ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο λαϊκὴ προσέλευση. Τὸ βάρος τῆς ἑρμηνευτικῆς προσπάθειας τὸ ἔχει ἐπωμισθῆ τώρα ὁ Ἀλέξης Μινωτής, ὁ ὁποῖος ὡς σκηνοθέτης, ἀξιοποιεῖ τὴν ἀποκτημένη πεῖρα μὲ τρόπο προσωπικὸ («Οἰδίπους Τύραννος», «Ἑκάβη», «Μήδεια», «Ἀντιγόνη», «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ», «Φοίνισσαι», «Βάκχαι», «Προμηθεὺς Δεσμώτης»). Ἀπὸ τὸ 1960 προσφέρει τὴν πολύτιμη συμβολή του στὴν ἑρμηνεία τοῦ ἀρχαίου δράματος ὁ Τάκης Μουζενίδης, ὁ ὁποῖος ἐσκηνοθέτησε τὸν «Ἡρακλῆ Μαινόμενο», τὴν «Ἠλέκτρα», τὸν «Αἴαντα», τὴν «Ἑλένη», τὴν «Ἀνδρομάχη», τὴν «Ἄλκηστι» κλπ. Ἀπὸ τὸ 1961 καθιερώνεται τακτικὴ κάθε χρόνο ἐμφάνιση τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου στὸ Ἀρχαῖο Θέατρο τῆς Δωδώνης.
Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1956 δοκιμάζεται, ἐξ ἄλλου, στὸ Ὠδεῖο Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ἡ πρώτη ἑρμηνεία Ἀττικῆς Κωμωδίας μὲ τὶς «Ἐκκλησιάζουσες» τοῦ Ἀριστοφάνη (σκηνοθεσία Ἀλέξη Σολομοῦ). Τὰ προβλήματα ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐπιλυθοῦν ἐδῶ ἦταν διαφορετικὰ ἀπὸ τῆς τραγωδίας καί, ἀπὸ μιὰ ἄποψη, πολυπλοκώτερα.
Τὰ ἔργα ποὺ μὲ τὴν ἀντίστοιχη ἑρμηνεία τους ἐκφράζουν τὶς κατευθύνσεις ποὺ υἱοθετήθηκαν σ' αὐτὸ τὸν τομέα εἶναι τοῦ Ἀριστοφάνη οἱ «Ἐκκλησιάζουσες», ἡ «Λυσιστράτη», οἱ «Θεσμοφοριάζουσες», οἱ «Βάτραχοι», οἱ «Ἀχαρνῆς», οἱ «Σφῆκες» κλπ., ὅλα σκηνοθετημένα ἀπὸ τὸν Ἀλ. Σολομό. Στὸν ἴδιο ὀφείλεται καὶ ἡ νέα σκηνοθεσία τοῦ μοναδικοῦ ἀρχαίου σατυρικοῦ δράματος, τοῦ «Κύκλωπος» τοῦ Εὐριπίδη καὶ τοῦ «Δύσκολου» τοῦ Μενάνδρου (Νέα Κωμωδία).
Οἱ περιοδεῖες τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου στὸ ἐξωτερικὸ τοῦ ἐξασφαλίζουν μιὰ διεθνῆ προβολή. Οἱ ἐμφανίσεις τοῦ θιάσου του στὸ «Θέατρο τῶν Ἐθνῶν» τὸ 1955, τὸ 1958, τὸ 1962 — ὁπότε εἶχε κληθῆ τιμητικὰ νὰ ἐγκαινιάση τὸ διεθνὲς αὐτὸ Φεστιβάλ — δίνουν τὴν εὐκαιρία στὴν ξένη κριτικὴ καὶ στὴ διεθνῆ καλλιτεχνικὴ γνώμη νὰ διακηρύξη πὼς ἡ ἑρμηνεία τοῦ ἀρχαίου δράματος ἀπὸ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου εἶναι ἡ μόνη ἀξία τοῦ εἴδους, ἡ αὐθεντική.
Τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο ἔχει πιὰ ἀναγνωρισθῆ ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτου μεγέθους καλλιτεχνικοὺς Ὀργανισμοὺς τοῦ κόσμου, ἐνῶ στὴν πατρίδα του ἔχει ἐπιτύχει νὰ καταστήση τὸ Ἀρχαῖο Δρᾶμα κτῆμα τοῦ λαοῦ, τὸ εἶδος ποὺ ἀμεσώτερα καὶ βαθύτερα τὸν συγκινεῖ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ Γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Εὐριπίδη οἱ πληροφορίες μας εἶναι ἐλάχιστες. Εἶναι φανερὸ ὅμως ὅτι ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρων ἄνθρωπος καὶ ὡς τραγικὸς ποιητὴς εἶχε μεγαλύτερη ἐπίδραση στοὺς μεταγενεστέρους, ἀπὸ τὸν Αἰσχύλο καὶ τὸν Σοφοκλῆ. Ἦταν ἐπίσης ἱκανώτατος μουσικὸς καὶ ποιητὴς καὶ τὰ τραγούδια του ἦταν γνωστὰ ἀπὸ τὸ Αἰγαῖο ὡς τὴ Σικελία ἀκόμη καὶ μετὰ τὸν θάνατό του. Ὁ Εὐριπίδης πρόσθεσε τέταρτον ὑποκριτὴ στὰ ἔργα του, πρᾶγμα ποὺ μιμήθηκε ὁ Σοφοκλῆς («Φιλοκτήτης»), καὶ τὸν ἀπὸ μηχανῆς θεό· ἔκανε ἐπίσης μεγάλη χρήση τοῦ προλόγου καὶ τοῦ ἐπιλόγου. Τὸ σημαντικώτερο εἶναι ὅτι δὲν δεσμεύθηκε ἀπὸ τὴ μυθολογικὴ παράδοση, ἀλλὰ χρησιμοποίησε τοὺς μύθους ἐλεύθερα. Γεννήθηκε τὸ 484 π.Χ. καὶ μολονότι εἶναι μόνο 13 χρόνια νεώτερος ἀπὸ τὸν Σοφοκλῆ, ἀνήκει σὲ διαφορετικὸ κόσμο ἰδεῶν καὶ νοοτροπίας ἀπὸ αὐτόν.

Ὁ Εὐριπίδης τιμήθηκε μὲ τὸ πρῶτο του βραβεῖο τὸ 441 καὶ σ' αὐτὴν τὴν περίοδο ἀνήκουν ὁ «Κύκλωψ» (442), ἡ «Ἄλκηστις» (438) καί, ἑπτὰ χρόνια ἀργότερα, ἡ «Μήδεια» (431) ποὺ προκάλεσε τὴν ἐντύπωση ὅτι ὁ Εὐριπίδης ἦταν μισογύνης ἐνῶ ἦταν μόνο ρεαλιστής. Τρία χρόνια ἀργότερα, παρουσίασε τὸ ἔργο ποὺ πολλοὶ θεωροῦν ὡς τὸ ἀριστούργημά του, τὸν «Ἱππόλυτο», ποὺ κι' αὐτὸ τιμήθηκε μὲ πρῶτο βραβεῖο. Ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος εἶχε ἤδη ἀρχίσει ἀπὸ δύο χρόνια καὶ ὁ Εὐριπίδης θέλησε νὰ γράψη ἔργα ὄχι κραυγαλέου πατριωτισμοῦ ἀλλὰ γιὰ νὰ δείξη πόσο δίκαιος ἦταν ὁ πόλεμος τῶν Ἀθηναίων. Ἀποτέλεσμα ὑπῆρξαν οἱ «Ἡρακλεῖδαι» (427), ἕνα ἔργο μὲ θέμα τὸν πόθο τῆς εἰρήνης καὶ τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ πολέμου· καλύτερό του ὅμως δημιούργημα τῆς πρώτης ἐκείνης περιόδου τοῦ πολέμου ἦταν ἡ «Ἑκάβη», ἔργο ὄχι τόσο πολεμικὸ ὅσο ψυχολογικό. Στὴ δεύτερη πολεμικὴ περίοδο ἔδωσε τὶς «Τρωάδες» (415) καὶ τὶς «Φοίνισσες». Μετὰ τὸ 414, τὰ ἔργα του παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία. Ἑβδομῆντα ἐτῶν, ὁ Εὐριπίδης ἔγραψε τὴν «Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις» καί, ὅταν τὸ 408 πῆγε στὴ Μακεδονία, ἔγραψε τὶς μεγαλειώδεις «Βάκχες» ποὺ διδάχθηκαν μετὰ τὸν θάνατό του, τὸ 406.

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΕΥΡΙΠΙΔΗ

ΤΡΩΑΔΕΣ

Μετάφραση	ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ
Σκηνοθεσία	ΑΛΕΞΗ ΣΟΛΟΜΟΥ
Σκηνικὰ - Κοστούμια (ἐπιμέλεια)	ΚΛ. ΚΛΩΝΗ
Μουσική	ΜΙΚΗ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗ
Χορογραφία	ΝΤΟΡΑΣ ΤΣΑΤΣΟΥ - ΣΥΜΕΩΝΙΔΗ
Μουσικὴ Διδασκαλία	ΕΛΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ (Μὲ τὴ σειρὰ ποὺ ἐμφανίζονται)

Ποσειδών	ΓΚΙΚΑΣ ΜΠΙΝΙΑΡΗΣ
Ἀθηνᾶ	ΠΙΤΣΑ ΚΑΠΙΤΣΙΝΕΑ
Ἑκάβη	ΕΛΕΝΗ ΧΑΤΖΗΑΡΓΥΡΗ
Ταλθύβιος	ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ
Κασσάνδρα	ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΒΑΛΑΚΟΥ
Ἀνδρομάχη	ΚΑΚΙΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Μενέλαος	ΤΑΚΗΣ ΒΟΥΛΑΛΑΣ
Ἑλένη	ΜΙΡΑΝΤΑ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κορυφαῖες - Χορός:
ΕΛΛΗ ΒΟΖΙΚΙΑΔΟΥ — ΜΑΡΙΑ ΣΚΟΥΝΤΖΟΥ — ΦΩΤΕΙΝΗ ΜΑΝΕΤΑ — ΛΕΥΚΗ ΒΕΝΤΟΥΡΑΤΟΥ — ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΚΑΡΙΩΡΗ — ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ — ΦΛΩΡΑ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ — ΛΟΥΣΚΑ ΑΒΑΓΙΑΝΟΥ — ΝΙΝΑ ΣΓΟΥΡΙΔΟΥ — ΔΗΜΗΤΡΑ ΒΟΛΩΝΙΝΗ — ΕΛΛΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ — ΜΑΡΙΑ ΔΙΑΚΟΥΜΑΚΟΥ — ΜΑΡΙΝΑ ΠΕΦΑΝΗ — ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΚΟΥΚΟΥΛΗ — ΚΑΚΙΑ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ — ΜΙΚΑ ΦΛΩΡΑ — ΤΖΕΣΗ ΠΑΠΟΥΤΣΗ — ΙΟΥΛΙΑ ΠΑΡΛΑ

Βοηθὸς Σκηνοθέτης:	ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
Βοηθὸς Μουσικός:	ΙΣΜΗΝΗ ΑΥΓΕΡΗ
Γλυπτά:	ΝΑΤΑΛΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

ΑΛ. ΣΟΛΟΜΟΣ

Μ. ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

ΝΤ. ΤΣΑΤΣΟΥ-ΣΥΜΕΩΝΙΔΗ

ΕΛ. ΧΑΤΖΗΑΡΓΥΡΗ

ΛΥΚ. ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ

Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΤΡΩΑΔΕΣ Ἡ τραγωδία ἀρχίζει μόλις ξημερώση ἡ μέρα ἔπειτα ἀπὸ τὴ νύχτα ποὺ ἔγινε τῆς Τροίας ἡ ἅλωση. Μαζὶ μὲ τὰ πλούσια λάφυρα ποὺ συγκέντρωσαν οἱ νικητὲς Ἀχαιοί, ἔχουν μαζεμένες στὴν παραλία τῆς Τροίας καὶ τὶς σκλάβες, ἕτοιμοι νὰ κάμουν πανιὰ γιὰ τὴν πατρίδα μόλις φυσήξη εὐνοϊκὸς ἄνεμος. Ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ Ἑκάβη, βασίλισσα τῆς Τροίας, χήρα τοῦ Πριάμου, μητέρα πολλῶν παιδιῶν ποὺ ὅλα τώρα, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλάχιστα, τὰ σκεπάζει τὸ χῶμα. Ἀπὸ αὐτά, ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν νικητῶν ἀγάπησε τὴν Κασσάνδρα καὶ θὰ τὴν πάρη μαζί του, ἀλλὰ τὸ μάτι τῆς προφήτισσας βλέπει καθαρὰ τὸ μέλλον: καὶ τὸν ἐραστὴ κι αὐτήν, ἄγριος φόνος τοὺς περιμένει μόλις πατήσουν τὸ πόδι τους στὸ παλάτι τῶν Μυκηνῶν. Ἡ Ἀνδρομάχη πάλι προορίζεται γιὰ τὸ γιὸ τοῦ Ἀχιλλέα. Ἡ δυστυχία της κορυφώνεται ὅταν τῆς παίρνουν ἀπὸ

Π. ΚΑΠΙΤΣΙΝΕΑ

ΣΤ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

Μ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΛ. ΒΟΖΙΚΙΑΔΟΥ

Μ. ΣΚΟΥΝΤΖΟΥ

Φ. ΜΑΝΕΤΑ

τὴν ἀγκαλιὰ τὸ μονάκριβο παιδί της γιὰ νὰ τὸ θανατώσουν. Ἡ Ἑλένη τέλος ἀγωνιᾶ γιὰ τὴν τύχη ποὺ τὴν περιμένει, ἐλπίζει ὅμως πὼς ἡ γοητεία της θὰ κάμη τὸν Μενέλαο νὰ συγχωρήση τὴν ἀπιστία.
Τὸ κάθε ἐπεισόδιο ἔχει σχετικὴ αὐτοτέλεια, ἀναμφισβήτητη ὅμως εἶναι ἡ ἐσωτερική, βαθύτερη ἑνότητα τοῦ ἔργου. Γιατὶ οἱ «Τρωάδες» δὲν εἶναι ἡ τραγωδία ἑνὸς προσώπου, ἑνὸς ἥρωα· εἶναι ἡ τραγωδία ὅλων τῶν ἀδύνατων, τῶν ἀδικημένων. Ὁ ποιητὴς καταδικάζει σ' αὐτὴν κάθε ἐπιθετικὸ πόλεμο. Πόλεμος ἠθικὰ δικαιολογημένος γι' αὐτὸν εἶναι μόνο ἐκεῖνος ποὺ γίνεται γιὰ τὴν ἄμυνα τῆς πατρίδας.
Οἱ «Τρωάδες» διδάχτηκαν στὴν Ἀθήνα τὴν ἄνοιξη τοῦ 415, τότε ἀκριβῶς ποὺ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Δήμου ψήφιζε τὴν ἐκστρατεία στὴ Σικελία. Ἦταν ἡ δέκατη ἕβδομη χρονιὰ τοῦ Πελοποννησιακοῦ Πολέμου.

ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΜΟΔΑ
ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ
ΠΛΕΚΤΑ
ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ
ΟΜΟΡΦΙΑ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΗ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ
ΕΡΕΥΝΕΣ
ΡΟΥΜΠΡΙΚΕΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΑΝΑ 15ΘΗΜΕΡΟ
ΗΜΕΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΕΥΡΙΠΙΔΗ

ΒΑΚΧΕΣ

Μετάφραση ..... ΚΩΣΤΑ ΒΑΡΝΑΛΗ
Σκηνοθεσία ..... ΣΠΥΡΟΥ Α. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ
Σκηνικά - Κοστούμια ..... ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΤΣΑ
Χορογραφία ..... ΜΑΡΙΑΣ Μ. ΧΟΡΣ

ΔΙΑΝΟΜΗ (Μὲ τὴ σειρὰ ποὺ ἐμφανίζονται)

Διόνυσος..... ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΡΛΑΣ
Τειρεσίας..... ΖΩΡΑΣ ΤΣΑΠΕΛΗΣ
Κάδμος ..... ΣΤΕΛΙΟΣ ΒΟΚΟΒΙΤΣ
Πενθεύς ..... ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΛΑΒΕΤΑΣ
Θεράπων ..... ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ
Α' Ἀγγελιοφόρος ..... ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ
Β' Ἀγγελιοφόρος ..... ΤΑΚΗΣ ΒΟΥΛΑΛΑΣ
Ἀγαύη ..... ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΒΑΛΑΚΟΥ

Κορυφαῖες - Χορός:
ΑΝΝΥ ΠΑΣΠΑΤΗ — ΕΛΕΝΗ ΡΗΓΑ — Β. ΜΟΥΤΑΦΗ — Ρ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ — Ν. ΟΡΦΑΝΟΥ — Τ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ — Α. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ — Μ. ΔΙΑΚΟΥΜΑΚΟΥ — Η. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ — Γ. ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΟΥ — Π. ΠΑΠΟΥΤΣΗ — Β. ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ — Λ. ΠΑΡΛΑ

Βοηθὸς Σκηνοθέτου: ΚΩΣΤΑΣ ΑΒΔΑΛΑΣ
Βοηθὸς Χορογράφου: ΓΙΑΝΝΑ ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΠ. Α. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

Γ. ΠΑΤΣΑΣ

Μ.Μ. ΧΟΡΣ

ΑΝΤ. ΒΑΛΑΚΟΥ

Ζ. ΤΣΑΠΕΛΗΣ

ΧΡ. ΠΑΡΛΑΣ

ΒΑΚΧΕΣ Στὴ Θήβα βασιλεύει ὁ ἐγγονὸς τοῦ Κάδμου, ὁ νεαρὸς Πενθεύς, ὁ ὁποῖος ἐπεμβαίνει καὶ ἀπαγορεύει τὴ συμμετοχὴ τῶν Θηβαίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων βρίσκονται ὁ Κάδμος καὶ ὁ Τειρεσίας, στὰ θρησκευτικὰ μυστήρια τοῦ Διονύσου. Ἕνας ὑπηρέτης φθάνει μὲ τὸν Διόνυσο δέσμιο. Ὁ θεὸς δὲν φανερώνει ποιὸς εἶναι ἀλλὰ οἱ θύρες τῆς φυλακῆς στὴν ὁποία ὁ Πενθεὺς ἔχει κλείσει τὸν βακχικὸ θίασο, ἀποτελούμενο ἀπὸ γυναῖκες τῆς Λυδίας ἀφωσιωμένες στὴν λατρεία τοῦ θεοῦ, ἀνοίγουν μόνες τους.

Ὁ χορὸς τῶν Βακχῶν ἐπικρίνει τὴ Θήβα ποὺ δὲν θέλει νὰ παραδεχθῆ τὸν καινούργιο θεό. Ὁ Διόνυσος φανερώνεται, ἐμψυχώνει τὶς Βάκχες καὶ διηγεῖται πῶς ἐξαπάτησε τὸν Πενθέα ποὺ ἁλυσόδεσε ἕναν ταῦρο

Δ. ΜΑΛΑΒΕΤΑΣ

Τ. ΒΟΥΛΑΛΑΣ

ΣΤ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΑΛ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Α. ΠΑΣΠΑΤΗ

ΕΛ. ΡΗΓΑ

νομίζοντας πὼς ρίχνει στὴ φυλακὴ τὸν ἴδιο τὸν θεό. Ὅταν ὁ Πενθεὺς βγαίνη ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα σαστισμένος ἀπὸ τὴ δραπέτευση τοῦ αἰχμαλώτου του, τὸν βλέπει νὰ παρουσιάζεται πάλι ἐμπρός του.

Στὸ διάστημα αὐτὸ καταφθάνει κάποιος βοσκὸς ποὺ παρακολούθησε τὶς Βάκχες νὰ τελοῦν τὰ ἱερά τους μυστήρια στὰ βουνά. Μαρτυρεῖ ὅτι μόνον πράγματα θαυμαστὰ ἔκαναν ἀλλὰ ὅταν εἶδαν ὅτι οἱ βοσκοὶ τὶς παρακολουθοῦσαν ὥρμησαν καὶ κατασπάραξαν τὶς ἀγελάδες.

Ἔπειτα κατηφόρισαν ὁρμητικὰ στὸν κάμπο χωρὶς νὰ μπορέση κανεὶς νὰ τὶς ἀναχαιτίση. Ὁ Πενθεὺς εἶναι ἀποφασισμένος νὰ καταφύγη στὰ ὅπλα. Πρὶν ὅμως προλάβη, πείθεται ἀπὸ τὸν ξένο νὰ πάη νὰ κατασκοπεύση τὶς Βάκχες στὸ βουνό. Τὸ ἄθλιο τέλος του ἀφηγεῖται λίγο ἀργό-

Β. ΜΟΥΤΑΦΗ

Ρ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Ν. ΟΡΦΑΝΟΥ

ΤΖ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

ΑΛ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μ. ΔΙΑΚΟΥΜΑΚΟΥ

ΗΛ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

τερα ἕνας ἀγγελιαφόρος. Ὁ Πενθεὺς καὶ ὁ ξένος φθάνουν στὸ βουνὸ καὶ ἐκεῖ ὁ θεὸς καλεῖ τὶς Βάκχες οἱ ὁποῖες κυκλώνουν τὸν Πενθέα καὶ τὸν κατασπαράζουν. Ὁ δυστυχὴς ἀναγνωρίζει ἀνάμεσά τους τὴ μητέρα του Ἀγαύη. Ἡ Ἀγαύη ἐμφανίζεται ἀργότερα μὲ τὸ κεφάλι τοῦ γιοῦ της καὶ καλεῖ τοὺς Θηβαίους νὰ ἑορτάσουν μαζί της γιὰ τὸ ἀνέλπιστο θήραμα γιατὶ νομίζει ὅτι κρατᾶ κεφάλι σκύμνου. Τὸ ρῖγος διατρέχει τοὺς Θηβαίους, ἀκόμη καὶ τὸν χορὸ τῶν Βακχῶν. Ὁ Κάδμος προσπαθεῖ νὰ συνεφέρη τὴν Ἀγαύη ποὺ τελικὰ ἀντιλαμβάνεται τὴ συμφορά της.

Τέλος ἐμφανίζεται ὁ Διόνυσος μὲ τὴ θεϊκή του ὄψη καὶ ἀποκαλύπτει τὸ νόημα τῶν πράξεών του. Θέλησε νὰ τιμωρήση τὸν Πενθέα καὶ ὅσους εἶχαν κακολογήσει τὴ μητέρα του καὶ εἶχαν ἀρνηθῆ νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ὡς θεό. Ἡ Ἀγαύη καὶ οἱ ἀδελφές της θὰ πληρώσουν τὸ σφάλμα τους μὲ τὴν ἐξορία ποὺ τὶς περιμένει. Καὶ ὁ Κάδμος θὰ ὑποφέρη πολλὰ ἀλλὰ τέλος θὰ μεταμορφωθῆ σὲ φίδι καὶ θὰ βρῆ τὴν γαλήνη.

1 ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE

2 ΣΧΟΛΗ ABC ΣΧΕΔΙΟΥ-ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

3 ΣΧΟΛΗ ABC ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

4 LINGUAPHONE LANGUAGE LABORATORY

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE & ΣΧΟΛΗ ABC
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ
ΜΕ ΔΙΕΘΝΗ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑ

1 Ὀπτικοακουστικὴ ἐκμάθησις 39 ξένων γλωσσῶν, μὲ κορυφαίους καθηγητὰς τῶν μεγαλυτέρων πανεπιστημίων τοῦ Κόσμου, στὸ σπίτι σας (δίσκοι - ταινίες ἢ κασέτες).
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΛΟΝΔΙΝΟΝ

2-3 Σχέδιο - Ζωγραφικὴ καὶ Φωτογραφία: ἰδεώδη συστήματα καλλιτεχνικῆς καὶ τεχνικῆς κατατίσεως δι' ἀλληλογραφίας, μὲ καθοδήγησι ἀπὸ ἐκλεκτοὺς εἰδικευμένους καθηγητάς.
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

4 Ταχύρρυθμη ἐκμάθησις ξένων γλωσσῶν στὸ Ἠλεκτρονικὸν Κέντρον τοῦ Ἰνστιτούτου LINGUAPHONE, Πανεπιστημίου 10, ὑπὸ τὴν προσωπικὴ ἐπίβλεψι εἰδικῶν ξένων καθηγητῶν, ἀπὸ 9 μ.π. ἕως 9 μ.μ. συνεχῶς.

ΙΔΡΥΜΑ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 10-Τηλ. 617.811
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 68-Τηλ. 232.370

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

Ὁ Σοφοκλῆς γεννήθηκε τὸ 496 π.Χ. στὴν Ἀθήνα. Ἡ ζωή του καλύπτει ἀκριβῶς τὸν ἐνδοξότερο αἰῶνα στὴν ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας, καὶ ἰδιαίτερα τῆς Ἀθήνας, καὶ μία ἀπὸ τὶς λαμπρότερες περιόδους τῆς ἀνθρωπότητος. Καταγόταν ἀπὸ πλούσια οἰκογένεια, ἡ ὁποία τοῦ ἔδωσε εὐρυτάτη μόρφωση, ἐπιδιώκοντας τόσο τὴν πνευματική, ὅσο καὶ τὴ σωματική του ἀνάπτυξη. Μὲ τὸ φυσικό του κάλλος καὶ τὴν ἔμφυτη ἔφεση πρὸς τὶς τέχνες, ἐκπληροῦσε τὸ περίφημο ρητό: «Νοῦς ὑγιὴς ἐν σώματι ὑγιεῖ». Πράγματι γιὰ τοὺς συγχρόνους του ἦταν τὸ πρότυπο τοῦ «εὐτυχισμένου ἀνθρώπου» καὶ ὅλοι τὸν συμπαθοῦσαν καὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν. Ἀπὸ τὴ σύζυγό του Νικοστράτη ἀπέκτησε ἕναν γιό, τὸν Ἰοφῶντα, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἐπίσης τραγικὸς ποιητής. Στὸν κοινωνικό του βίο εἶχε στενὲς σχέσεις μὲ ἄνδρες ἐπιφανεῖς, ὅπως ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Ἡρόδοτος. Ὅλες οἱ βιογραφίες του ἐξαίρουν τὴν ἠπιότητα τοῦ χαρακτήρα του καὶ τὴν εὐσέβειά του.

Τὰ ἔργα του ἔφθασαν τὰ 123 περίπου, σώζονται ὅμως μόνον 7 τραγωδίες: «Ἀντιγόνη», «Αἴας», «Φιλοκτήτης», «Τραχίνιαι», «Ἠλέκτρα», «Οἰδίπους Τύραννος» καὶ «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ», καὶ ἕνα σατυρικὸ δρᾶμα, οἱ «Ἰχνευταί», ἀπὸ τὸ ὁποῖο σώζονται περίπου 400 στίχοι. Τὸ ἐπίπεδο τῶν τραγωδιῶν του βρίσκεται στὴν κορυφὴ τῆς ἀνθρώπινης διανοήσεως. Γνωρίζομε ὅτι 18 ἀπὸ αὐτὲς πῆραν πρῶτο βραβεῖο στὰ Διονύσια (καὶ ὁ ἀκόμη σὲ ἄλλους διαγωνισμούς), ὅπου ὁ Σοφοκλῆς συναγωνίστηκε ἐπιτυχῶς, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὸν Αἰσχύλο, τὸν Εὐριπίδη, τὸν Θέσπι, τὸν Εὐφορίωνα κ.ἄ.

Κύριο πρόβλημα στὶς τραγωδίες τοῦ Σοφοκλῆ ἀποτελεῖ τὸ εὔθραυστο τῆς ἀνθρώπινης εὐτυχίας, ἡ ἀξιοπρέπεια, ἡ ὁλοκλήρωση τῆς προσωπικότητος καὶ ἡ ἀναζήτηση τῆς μιᾶς καὶ μόνης ἀπόλυτης ἀλήθειας. Ἡ εἰρωνεία ὅμως εἶναι τὸ μέσο ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ τονίση τὴν ἀντίθεση ἀνάμεσα στὶς αὐταπάτες μὲ τὶς ὁποῖες ζοῦν ἰδίως οἱ μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ στὴν ἀμείλικτη πραγματικότητα ποὺ ἀργὰ ἢ γρήγορα τοὺς συντρίβει.

Σ' αὐτὴ τὴν ἀντίθεση βρίσκεται ἡ «τραγικὴ σύγκρουση» καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἐπίκεντρο τοῦ τραγικοῦ κόσμου τοῦ Σοφοκλῆ.

Ἀπὸ τὶς τραγωδίες του, ἡ «Ἀντιγόνη» καὶ ἡ «Ἠλέκτρα» ὑπῆρξαν πηγὲς ἐμπνεύσεως γιὰ πολλοὺς μεταγενέστερους παγκοσμίου φήμης συγγραφεῖς ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἀκόμη καὶ τῆς δικῆς μας. Ὁ μῦθος τῶν «Τραχινιῶν» ἐνέπνευσε τὸν Σενέκα γιὰ τὸν δικό του «Ἡρακλῆ ἐπὶ τῆς Οἴτης», ἂν δὲ ὁ «Φιλοκτήτης» ἄρεσε μόνο στοὺς ἀρχαίους (μὲ μόνη ἐξαίρεση τοὺς Στωϊκοὺς καὶ τὸν Κικέρωνα, οἱ ὁποῖοι ἔβρισκαν ὅτι ὁ ἥρωας ἐστερεῖτο ἀξιοπρέπειας), ὁ Λέσσινγκ, σὲ κριτικό του σημείωμα, παρατηρεῖ ὅτι μὲ τὸ ἔργο αὐτὸ σημειώνεται καμπή, ποὺ ἀποτελεῖ σημαντικὸ σταθμὸ σὲ ὁλόκληρη τὴ σύγχρονη αἰσθητική. Ἀριστούργημά του θεωρεῖται ὁ «Οἰδίπους Τύραννος», ἐνῶ ὁ «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ», τὸ κύκνειο ἆσμα του, ποὺ γράφτηκε λίγο πρὶν πεθάνη καὶ παρουσιάστηκε πέντε χρόνια μετὰ τὸν θάνατό του, ἀποτελεῖ τὸν ἀποχαιρετισμὸ τοῦ ποιητῆ στὰ ἐγκόσμια. Ἡ ψυχὴ τοῦ μεγάλου τραγικοῦ φτάνει στὸ τελευταῖο λιμάνι γαληνεμένη καὶ δοξασμένη.

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΣΟΦΟΚΛΗ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ

Μετάφραση ..... Ι. ΓΡΥΠΑΡΗ
Σκηνοθεσια ..... ΑΛΕΞΗ ΜΙΝΩΤΗ
Σκηνικὸς Χῶρος ..... ΚΛ. ΚΛΩΝΗ
Κοστούμια ..... ΔΙΟΝΥΣΗ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ
Μουσική ..... ΘΟΔΩΡΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
Χορογραφία ..... ΜΑΡΙΑΣ Μ. ΧΟΡΣ
Μουσικὴ Διδασκαλία ..... ΕΛΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑ·Ι·ΔΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ (Μὲ τὴ σειρὰ ποὺ ἐμφανίζονται)

'Αντιγόνη ..... ΟΛΓΑ ΤΟΥΡΝΑΚΗ
Οἰδίπους ..... ΑΛΕΞΗΣ ΜΙΝΩΤΗΣ
Ξένος ..... ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΒΑΦΙΑΣ
'Ισμήνη ..... ΜΑΡΙΑ ΣΚΟΥΝΤΖΟΥ - ΜΑΡΙΑ ΔΙΑΚΟΥΜΑΚΟΥ
Θησέας ..... ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΝΑΚΗΣ
Κρέων ..... ΓΚΙΚΑΣ ΜΠΙΝΙΑΡΗΣ
Πολυνείκης ..... ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΡΛΑΣ
Ἄγγελιοφόρος ..... ΣΤΕΛΙΟΣ ΒΟΚΟΒΙΤΣ

Κορυφαῖοι - Χορὸς
ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΚΚΑΚΗΣ—ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΣΜΟΠΟΥΛΟΣ—ΘΟΔΩΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΕΦ—ΘΑΝΟΣ ΔΑΔΙΝΟΠΟΥΛΟΣ—ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ—ΘΟΔΩΡΟΣ ΣΥΡΙΩΤΗΣ—ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΣΟΥΤΣΗΣ—ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ—ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ—ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΛΑΝΑΚΗΣ—ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΠΑΜΠΗΣ ΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ—ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ—ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΓΞΙΔΗΣ—ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΡΟΔΙΤΗΣ—ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΩΝΣΤΑΣ

Βοηθὸς Σκηνοθέτης: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΕΣΣΑΛΑΣ

ΑΛ. ΜΙΝΩΤΗΣ

ΚΛ. ΚΛΩΝΗΣ

Θ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ

Συνεχίζοντας ὁ Σοφοκλῆς τὴ δραματουργικὴ ἀνάπτυξη τοῦ μύθου τῶν Λαβδακιδῶν, μᾶς παρουσιάζει τὸν Οἰδίποδα, τυφλὸ πιὰ καὶ ἐξωρισμένο ἀπὸ τὴ Θήβα, νὰ φθάνη ἱκέτης στὴν Ἀθήνα ἔχοντας τὴν κόρη του Ἀντιγόνη γιὰ ὁδηγό. Ἀποκαλύπτοντας στοὺς γέροντες Ἀθηναίους τὸ ἄθλιο παρελθόν του, τοὺς λέει πὼς ἔδωσε χρησμὸ ὁ Ἀπόλλων νὰ φέρη καλὸ σ' ὅποια χώρα τοῦ προσφέρει ἄσυλο. Ὁ Θησέας, ποὺ ἐμφανίζεται, τοῦ μιλᾶ μὲ συμπάθεια καὶ τὸν βεβαιώνει ὅτι κοντά του θὰ εἶναι ἀσφαλισμένος. Παρουσιάζεται ὁ Κρέων καὶ μὲ παραπει-

ΓΚ. ΜΠΙΝΙΑΡΗΣ

ΒΑΣ. ΚΑΝΑΚΗΣ

ΓΡ. ΒΑΦΙΑΣ

ΟΛΓΑ ΤΟΥΡΝΑΚΗ

Κ. ΚΟΣΜΟΠΟΥΛΟΣ

Γ. ΜΕΣΣΑΛΑΣ

στικὰ λόγια ζητᾶ ἀπὸ τὸν Οἰδίποδα νὰ ἐπιστρέψη μαζί του στὴ Θήβα. Ὁ Οἰδίπους ἀρνεῖται καὶ ὁ Κρέων φυγαδεύει τὶς δύο κόρες τοῦ Οἰδίποδα γιὰ τὴ Θήβα. Ὁ Θησεὺς στέλνει στρατιῶτες νὰ διασώσουν τὶς δυὸ ἀδελφὲς καὶ συνοδεύει τὸν Κρέοντα στὴν πόλη, γιὰ νὰ λογοδοτήση. Μά, νά, ἡ Ἀντιγόνη ξεχωρίζει τὸν ἀδελφό της Πολυνείκη. Ὁ Οἰδίπους ταράζεται στ' ὄνομά του. Ὅταν ὅμως ἀκούη ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ γιοῦ του ὅσα μεσολάβησαν καὶ τὴν ἐπιθυμία του νὰ τὸν πάρη μαζί του γιὰ νὰ νικήση τοὺς Καδμείους, τὸν καταριέται κι ἀρνεῖται νὰ τὸν

Θ. ΔΗΜΗΤΡΙΕΦ

Θ. ΔΑΔΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡ. ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ

Θ. ΣΥΡΙΩΤΗΣ

ἀκολουθήση. Ξαφνικὴ βροντὴ ἀκούεται κι ὁ Οἰδίπους, ποὺ τὴν ἐξηγεῖ σὰν κάλεσμα τοῦ Θεοῦ νὰ ἑτοιμασθῆ γιατὶ θὰ πεθάνη, ζητᾶ τὸν Θησέα καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήση στὸ μέρος ὅπου μέλλεται νὰ πεθάνη. Ἕνας ἄγγελος πληροφορεῖ τοὺς Γέροντες μὲ ποιό θαυμαστὸ τρόπο πέθανε ὁ Οἰδίπους κι ἐνῶ οἱ ἀδελφὲς θρηνοῦν, ἐμφανίζεται ὁ Θησεὺς ποὺ τοὺς διηγεῖται τὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ Οἰδίποδα. Τότε, ἡ Ἀντιγόνη καὶ ἡ Ἰσμήνη τὸν παρακαλοῦν νὰ τὶς στείλει στὴ Θήβα, μήπως προλάβουν τὸν θάνατο τῶν δύο ἀδελφῶν τους.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ μόνος συγγραφεὺς τῆς Παλαιᾶς Κωμωδίας τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα δὲν χάθηκαν ὅλα, γεννήθηκε κατὰ τὸ 446 καὶ πέθανε τὸ 386. Πολὺ λίγα εἶναι γνωστὰ ἀπὸ τὴ ζωή του. Σὲ ἡλικία περίπου 15 ἐτῶν, ὅταν ἡ κήρυξη τοῦ Πελοποννησιακοῦ Πολέμου ὑποχρέωσε τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς νὰ συγκεντρωθοῦν μέσα στὰ τείχη τῆς Ἀθήνας, ἡ οἰκογένειά του τὸν πῆρε μαζί της στὴν Αἴγινα, ὅπου τοὺς εἶχε παραχωρηθῆ ἕνα κτῆμα. Ἄρχισε νὰ γράφη θεατρικὰ ἔργα πολὺ νωρὶς καὶ ἐπὶ σαράντα χρόνια περίπου ὑπῆρξε ἡ μεγαλύτερη δύναμη τῆς ἀθηναϊκῆς κωμωδίας. Ἀπὸ τὰ δύο πρῶτα του ἔργα «Δαϊταλῆς» (427) καὶ «Βαβυλώνιοι» (426) σώζονται μόνον ἀποσπάσματα. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἔργο δημιούργησε δυσαρέσκειες καὶ ὁ συγγραφεὺς του ἐδιώχθη. Ἐν τούτοις, ἀνέβασε τοὺς «Ἀχαρνεῖς», ἔργο γιὰ τὸ ὁποῖο τιμήθηκε μὲ πρῶτο βραβεῖο, τρανὴ ἀπόδειξη τῆς ἀμεροληψίας τῶν κριτῶν καὶ τῆς ἐλευθερίας τους ἀπὸ πολιτικὲς πιέσεις. Ὁ Ἀριστοφάνης συνέχισε τὶς ἐπιθέσεις του μὲ τοὺς «Ἱππεῖς», τὶς «Νεφέλες», τὶς «Σφῆκες», τὴν «Εἰρήνη», τοὺς «Ὄρνιθες», τὴ «Λυσιστράτη», τὶς «Θεσμοφοριάζουσες», τὸν «Πλοῦτο» κ.ἄ. Ἔζησε ἀρκετὰ ὥστε νὰ δῆ τὴν πτώση τῶν Ἀθηνῶν, τὸ 404, καὶ τὴν ἐπαναφορὰ τῆς δημοκρατίας καὶ νὰ ἐπηρεαστῆ ἀπὸ τὴ διαφορετικὴ νοοτροπία τοῦ μεταπολεμικοῦ κόσμου.

Σκοπὸς τοῦ Ἀριστοφάνη δὲν εἶναι νὰ διασκεδάση συγκρατημένα τὸ κοινὸ ἀλλὰ νὰ τὸ τέρψη, προσφέροντάς του ἄφθονο γέλιο. Ἂν καὶ τὰ ἔργα του στηρίζονται στὴν πραγματικότητα, ἡ δύναμή τους ἔγκειται στὸ ὅτι ἀψηφοῦν τὰ ὅριά της καὶ τοὺς νόμους. Στοὺς Ἕλληνες, ποὺ ἔντονα εἶχαν ἀντιληφθῆ τοὺς περιορισμοὺς τῆς ἀνθρώπινης φύσεως καὶ τὸν ἔλεγχο τῶν θείων δυνάμεων, ὁ Ἀριστοφάνης προσέφερε μία φανταστικὴ φυγὴ ἀπὸ τοὺς περιορισμοὺς αὐτοὺς καὶ παρουσίασε ἀνθρώπους μὲ φανερὰ ἀνθρώπινες ἱκανότητες καὶ τάσεις νὰ θριαμβεύουν καὶ νὰ ἐπικρατοῦν ἀκόμη καὶ ὅταν τὰ γεγονότα δὲν φαίνεται, λογικά, νὰ τὸ ἐπιτρέπουν.

Σάββατο 18, Κυριακὴ 19, Τρίτη 21, Τετάρτη 22, Πέμπτη 23, Παρασκευὴ 24, Σάββατο 25 καὶ Κυριακὴ 26 Σεπτεμβρίου

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗ

ΙΠΠΗΣ

Μετάφραση	ΝΙΚΟΥ ΣΦΥΡΟΕΡΑ
Σκηνοθεσία	ΑΛΕΞΗ ΣΟΛΟΜΟΥ
Σκηνικὰ - Κοστούμια	ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΑΚΑΛΟ
Μουσική	ΣΤΑΥΡΟΥ ΞΑΡΧΑΚΟΥ
Χορογραφία	ΝΤΟΡΑΣ ΤΣΑΤΣΟΥ - ΣΥΜΕΩΝΙΔΗ
Μουσικὴ Διδασκαλία	ΕΛΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ

(Μὲ τὴ σειρὰ ποὺ ἐμφανίζονται)

Δημοσθένης	ΘΟΔΩΡΟΣ ΣΑΡΡΗΣ
Νικίας	ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΚΚΑΚΗΣ
'Αλλαντοπώλης	ΣΤΕΛΙΟΣ ΒΟΚΟΒΙΤΣ
Παφλαγών	ΓΚΙΚΑΣ ΜΠΙΝΙΑΡΗΣ
Δῆμος	ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΖΕΡΒΟΣ

Χορός : Χ. ΠΑΡΛΑΣ Κ. ΚΟΣΜΟΠΟΥΛΟΣ, Θ. ΔΗΜΗΤΡΙΕΦ, Θ. ΔΑΔΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, Χ. ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ, Θ. ΣΥΡΙΩΤΗΣ, Δ. ΤΣΟΥΤΣΗΣ, Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Σ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ, Κ. ΓΑΛΑΝΑΚΗΣ, Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ, Μ. ΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, Δ. ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ, Κ. ΚΑΓΞΙΔΗΣ, Ν. ΡΟΔΙΤΗΣ, Γ. ΚΩΝΣΤΑΣ

Βοηθὸς Σκηνοθέτης : ΣΤΕΛΙΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
Βοηθὸς Μουσικός : ΟΛΥΜΠΙΑ ΚΥΡΙΑΚΑΚΗ

ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Γ. ΒΑΚΑΛΟ

ΣΤ. ΞΑΡΧΑΚΟΣ

ΕΛ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

ΣΤ. ΒΟΚΟΒΙΤΣ

Π. ΖΕΡΒΟΣ

ΙΠΠΗΣ Οἱ «Ἱππῆς» τοῦ Ἀριστοφάνη εἶναι ἡ πρώτη κωμωδία τοῦ μεγάλου Ἀθηναίου σατυρικοῦ ποὺ παρουσίασε στὴ σκηνὴ (424 π.Χ.) μὲ τὸ ὄνομά του καὶ ποὺ ὁ ἴδιος μάλιστα ἦταν ὁ πρωταγωνιστής.

Εἶναι ἀκόμα καὶ τὸ πρῶτο ἔργο τοῦ ποιητῆ μὲ τόση πολιτικὴ σατυρικὴ αἰχμὴ ὅση δὲν θὰ συναντήσουμε σὲ κανένα ἄλλο καὶ μάλιστα σὲ τέτοια ἔνταση.

Δυὸ δοῦλοι τοῦ Δήμου, ὁ Νικίας κι' ὁ Δημοσθένης, παραπονιοῦνται γιὰ τὰ ὅσα ὑποφέρουν ἀπὸ τὸν καινούργιο δοῦλο Παφλαγόνα ποὺ μὲ τὶς κολακεῖες του καὶ τὶς δημαγωγικές του ὑποσχέσεις ἔχει γίνει ὁ εὐνοούμενος τοῦ ἀφέντη τους. Πρέπει λοιπὸν ἢ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Δῆμο ἢ νὰ τοῦ βροῦν κάποιον ἄλλο γιὰ δοῦλο. Φωνάζουν τὸ γνωστὸ ἀλλαντοπώλη Ἀγοράκριτο καὶ τὸν πείθουν νὰ γίνει κηδεμόνας τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων. Τὸν βεβαιώνουν ὅτι θὰ ἔχει τὴν ὑποστήριξη τῶν Ἱππέων, τῆς μεσαίας δηλαδὴ τάξης τῶν πολιτῶν, ποὺ στρατεύονται

Κ. ΚΟΚΚΑΚΗΣ

Θ. ΣΑΡΡΗΣ

Δ. ΤΣΟΥΤΣΗΣ

Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κ. ΓΑΛΑΝΑΚΗΣ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΟΠΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

σὰν Ἱππεῖς, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν τιμίων ἀνθρώπων. Ὁ Παφλαγόνας ὅμως ἀντιλαμβάνεται αὐτὴ τὴ συνομωσία καὶ πηγαίνει στὴ Βουλή, ποὺ τὴν κάνει ὅ,τι θέλει μὲ τὴν ρητορική του δεινότητα, γιὰ νὰ συκοφαντήσει τοὺς συνωμότες. Ἐκεῖ ὅμως τὸν ἀκολουθεῖ ὁ ἀλλαντοπώλης ποὺ τὸν γελοιοποιεῖ καὶ παίρνει μὲ τὸ μέρος του τὴ Βουλή. Ὁ Παφλαγόνας δὲν παραδέχεται ὅτι νικήθηκε ὁριστικὰ καὶ θέλει νὰ φέρει τὴν ὑπόθεση στὸ Δῆμο. Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἀνταγωνίζονται μὲ ἔντεχνα ἐπινοήματα, ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ δῶρα, ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ ἀλλαντοπώλης νικᾶ τὸν Παφλαγόνα καὶ γίνεται εὐνοούμενος τοῦ Δήμου. Ἐκεῖνος, καταλαβαίνοντας ὅτι ὁ λαοπλάνος Παφλαγόνας τὸν εἶχε ἐξαπατήσει, τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν κηδεμονία καὶ τὴν προσφέρει στὸν ἀλλαντοπώλη - σωτήρα του. Στέλνει τὸν Παφλαγόνα νὰ πουλάει λουκάνικα γιὰ τιμωρία του στὶς πύλες τῆς πόλης, ἐνῶ ὁ νικητὴς τοῦ φίλου του ἀλλαντοπώλης τὸν ξανανιώνει καὶ τὸν παντρεύει μὲ τὴν τριαντάχρονη Συμφιλίωση.

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 50